

Ипекидъ погладда презъ шатера, и видѣ едно лице отъ оныи, дѣто бѣха въ ладіата съ мъжиката, което лице бѣше сестра мъ заедно съ годеника си, и въздъхна. После излезоха на сѣхо близо до една малка оулица съ кѣщи малки, които сѣ простираха камто рѣката; оставиха тамъ ладіата, и Олинтъ тръгна напредъ, и повече дръгара си презъ дръги малки оулици до една кѣща, на която братата бѣха заключены, и която бѣше по голѣма отъ близосѣдните кѣщи. Олинтъ оудари три пѣти, и братата сѣ отключиха, и като влезе съ Ипекидъ пакъ сѣ заключиха.

Шинаха презъ една сала празна и дойдоха до една камара, която бѣше отъ задъ съ братата заключены, и която приемишбаше свѣтлина само презъ единъ прозорецъ, който бѣше надъ братата. Олинтъ оудари три пѣти въ тѣя брата, и рече:

„Миръ съ васъ!“

Единъ гласъ отъ вѣтре го попыта:

„Миръ съ кого?“

„Съ вѣрните, рече Олинтъ.“ И братата сѣ отключиха.

Дванадесать до четиринадесать челоуѣцы бѣха сѣднали въ полкрѣгъ; сичките тѣи сѣдѣха въ молчаніе и сѣ видѣха оуглабелены въ мысалете свои. Отпреди имъ стоаше единъ Крестъ простъ издѣланъ въ древо.